

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องครั้งนี้ จะกล่าวถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องใน ด้านคำจำกัดความของรูปแบบการเรียนรู้ ประเภทของรูปแบบการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 คำจำกัดความของรูปแบบการเรียนรู้

นักวิจัยและนักศึกษาได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ (Learning Styles) ไว้ดังนี้

คอลบ (Kolb, 1981) กล่าวถึง รูปแบบการเรียนรู้ว่าเป็นผลมาจากลักษณะและนิสัยทางพันธุกรรม ประสบการณ์เดิมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นการเน้นความแตกต่างของการเรียนในด้านประสบการณ์ตรง ปฏิบัติจริงได้ตอบ และผลสะท้อนกลับ ความคิดรวบยอด ที่เป็นนามธรรมและการทดลองปฏิบัติ

คีเฟ (Keefe, 1984) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้คือองค์ประกอบด้านปัญญา อารมณ์ และ ลักษณะนิสัย ที่จะกำหนดผู้เรียนถึงวิธีการรับรู้ การมีปฏิสัมพันธ์และการตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางการเรียน

ส่วนสวอนสัน (Swanson, 1995) ให้นิยามรูปแบบการเรียนรู้ว่าเป็นพฤติกรรมและเจตคติที่สัมพันธ์กับเนื้อหาที่เรียน และเห็นด้วยกับคำจำกัดความของคีเฟที่กล่าวถึง องค์ประกอบด้านปัญญา อารมณ์ และ ลักษณะนิสัยที่กำหนดวิธีการที่ผู้เรียนจะรับรู้ มีปฏิสัมพันธ์ และตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

นอกจากนี้กราดา (Grasha, 1996) ให้ความหมายรูปแบบการเรียนรู้ว่าเป็นลักษณะส่วนตัวของแต่ละบุคคลที่ส่งผลต่อความสามารถของผู้เรียนในการรับข้อมูล มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและอาจารย์ รวมถึงมีส่วนร่วมในประสบการณ์การเรียนรู้

ต่อมา คอทเทรล (Cottrell, 2000) กล่าวถึงการเรียนรู้ว่าเป็นกระบวนการที่จะช่วยเราเปลี่ยน ข้อมูลจากความทรงจำและถ่ายโอนมายังสมองด้านหนึ่งและประสานระหว่างข้อมูลเก่าและใหม่ ซึ่งเป็นวิธีการที่สมองทำงานอย่างมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ข้อมูลใหม่ ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้อยู่กับมนุษย์ตั้งแต่เกิด สอดคล้องกับดันน์และกริกส์ (Dunn and Griggs, 2000) ที่ให้นิยามรูปแบบการเรียนรู้ว่าเป็นวิธีการที่ผู้เรียนเริ่มสนใจในข้อมูลผ่านกระบวนการนำเข้าสู่ภายในสมองและสุดท้ายสามารถจำข้อมูลที่ใหม่และ ยากได้

นอกจากนี้นักวิจัยและนักการศึกษาหลายคนเชื่อว่าไม่มีรูปแบบการเรียนรู้ใดที่จะบอกว่าดีและไม่ดี ซึ่ง ล็อคคิท (Lockitt, 1997) เน้นว่าไม่มีรูปแบบการเรียนรู้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งที่จะเหมาะสมกับทุกๆ คน เนื่องจากมนุษย์เป็นผู้มีความซับซ้อน ส่วนฮันนีและมัมฟอร์ด (Honey and Mumford, 1985) มีความเห็นสอดคล้องกับล็อคคิท ที่ว่ารูปแบบการเรียนรู้แต่ละแบบจะส่งผลต่อผู้เรียนในการรับรู้ข้อมูล ต่างกัน การประสบความสำเร็จจึงมาจากรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย

ส่วนนักการศึกษาไทย สุชีรา พูนสิน (2545 : 10) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้หมายถึงลักษณะ การเรียนและวิธีหาความรู้ การคิด การแก้ปัญหาการเรียนที่ผู้เรียนแต่ละคนประพฤติปฏิบัติ และ พงษ์ ศักดิ์ แป้นแก้ว (2546 : 7) กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ว่าเป็นรูปแบบหรือวิธีการที่แต่ละบุคคลชอบใช้ในการ เรียนรู้สิ่งต่างๆ โดยมีความเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบด้านสติปัญญา จิตอารมณ์ ร่างกาย สังคม และสภาพสิ่งแวดล้อม ซึ่งทำให้การเรียนรู้ของแต่ละบุคคลมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

จากคำจำกัดความของรูปแบบการเรียนรู้ที่กล่าวมาข้างต้นของนักวิจัยและนักการศึกษา ทั้งใน ประเทศและต่างประเทศพอสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้หมายถึงวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน ที่สัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านปัญญา อารมณ์ ลักษณะนิสัย รวมถึงประสบการณ์เดิมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งส่งผลต่อความสามารถของผู้เรียนในการรับข้อมูล มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและมีส่วนร่วมในประสบการณ์ การเรียนรู้

2.2 ประเภทของรูปแบบการเรียนรู้

รูปแบบของการเรียนรู้สามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ จำแนกตามพฤติกรรมของผู้เรียนและจำแนกตามรูปแบบความคิดของผู้เรียน (Partridge, 1983)

2.2.1 รูปแบบการเรียนรู้ที่จำแนกตามพฤติกรรมของผู้เรียน

รูปแบบการเรียนรู้ที่จำแนกตามพฤติกรรมของผู้เรียนที่แสดงออกในการเรียนรู้ที่เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ของกรashaและไรช์แมน (Grasha and Reichmann, 1975) ซึ่งจำแนกรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็น 6 แบบดังนี้

2.2.1.1 แบบอิสระ (Independent) ผู้เรียนชอบคิดและทำงานด้วยตนเอง ในขณะเดียวกันจะรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนๆ ในชั้นเรียนด้วย ผู้เรียนจะเรียนเนื้อหาที่ผู้เรียนคิดว่าสำคัญ และมีความเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้ของตนเอง

ผู้เรียนในรูปแบบนี้ ชอบการเรียนรู้ที่เป็นอิสระ ชอบการทำงานตามลำพังและชอบการสอนที่ก้าวหน้าด้วยตัวผู้เรียนเอง ทำงานที่ได้รับมอบหมายซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดโดยอิสระ รวมทั้งการทำงานโครงการที่ผู้เรียนสามารถออกแบบด้วยตนเอง นอกจากนั้นผู้เรียนจะชอบรายวิชาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมากกว่าการเน้นผู้สอนเป็นศูนย์กลาง

2.2.1.2 แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ผู้เรียนจะไม่กระตือรือร้นเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน และเกี่ยวกับการเข้าชั้นเรียน รวมทั้งไม่ต้องการมีส่วนร่วมในการเรียนกับเพื่อนๆและอาจารย์ผู้สอนในชั้นเรียน และไม่รู้สึกสนใจหรือยินดีกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน

ผู้เรียนที่ชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงมักจะไม่สนใจกิจกรรมส่วนใหญ่ในชั้นเรียน ไม่ชอบการทดสอบ แต่ต้องการการประเมินผลที่ผู้เรียนทุกคนได้รับการประเมินให้ผ่าน และไม่ชอบอาจารย์ผู้สอนที่มีความกระตือรือร้นในการเรียนการสอน

2.2.1.3 แบบร่วมมือ (Collaborative) ผู้เรียนที่ชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้จะรู้สึกว่าจะสามารถเรียนรู้ด้วยการร่วมกันแสดงความคิดเห็นและร่วมกันใช้ความสามารถของผู้เรียนในชั้นเรียน และให้ความร่วมมือกับอาจารย์ผู้สอนและเพื่อนๆในชั้นเรียน รวมถึงผู้เรียนประเภทนี้ชอบการทำงานร่วมกับผู้อื่น

ผู้เรียนชอบการบรรยายของอาจารย์ผู้สอนร่วมด้วยการอภิปรายในชั้นเรียนเป็นกลุ่มย่อย และการสัมมนากลุ่มย่อย นอกจากนั้นชอบรายวิชาที่มีลักษณะออกแบบเพื่อผู้เรียนและต้องการทำโครงการกลุ่มย่อยมากกว่าทำโครงการเป็นรายบุคคล

2.2.1.4 แบบพึ่งพา (Dependent) ผู้เรียนแสดงความกระตือรือร้นสนใจในการเรียนน้อยและเรียนในสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น ผู้เรียนประเภทนี้มองอาจารย์ผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นแหล่งความรู้และเป็นผู้สนับสนุนการเรียนของตนเองได้ นอกจากนั้นยังมองหาบุคคลที่มีความสามารถในการแนะนำสิ่งที่ต้องทำและวิธีการทำสิ่งนั้นๆ

ผู้เรียนต้องการให้อาจารย์ผู้สอนสรุปเนื้อหาหรือเขียนเนื้อหาย่อๆ บนกระดาน กำหนดงานที่มอบหมายในการเรียนและกำหนดการส่งที่ชัดเจน ผู้เรียนชอบวิธีการสอนที่เน้นอาจารย์ผู้สอนเป็นศูนย์กลาง และทุกสิ่งที่เรียนในชั้นเรียนควรมีความชัดเจนหรือมีความคลุมเครือให้น้อยที่สุด

2.2.1.5 แบบแข่งขัน (Competitive) ผู้เรียนจะเรียนสิ่งต่างๆ เพื่อที่จะเรียนให้ดีกว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียนคนอื่นๆ และรู้สึกว่าเขาต้องการแข่งขันกับเพื่อนในรายวิชาที่เรียนเพื่อให้ได้รับรางวัลที่อาจารย์ผู้สอนมอบให้

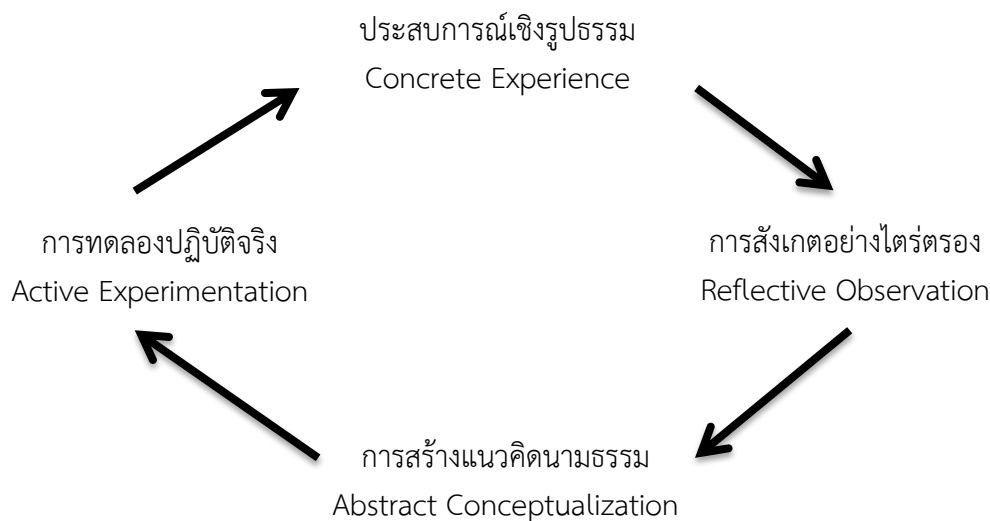
ผู้เรียนที่ชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้จะเป็นผู้นำกลุ่มในการอภิปราย ชอบกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นผู้สอนเป็นศูนย์กลาง ต้องการเป็นผู้โดดเด่นในชั้นเรียนสำหรับการทำงานที่ได้รับผลดี รวมถึงชอบการเป็นผู้ดำเนินการอภิปราย และการทำกิจกรรมในชั้นเรียนที่แสดงให้เห็นว่าเขาทำได้ดีกว่าผู้เรียนคนอื่น

2.2.1.6 แบบมีส่วนร่วม (Participant) ผู้เรียนจะเป็นผู้เรียนที่ดีในชั้นเรียนและมีความยินดีในการเข้าเรียนในชั้นเรียน รวมถึงมีความรับผิดชอบที่จะเรียนให้ได้ประโยชน์สูงสุดในการเรียนรายวิชานั้นๆ นอกจากนั้นต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ผู้เรียนชอบการเรียนการสอนที่เน้นการอภิปรายและชอบการมีโอกาสที่จะอภิปรายสิ่งต่างๆ รวมถึงชอบงานที่ได้รับมอบหมายให้อ่านในชั้นเรียน นอกจากนั้นผู้เรียนจะชอบอาจารย์ผู้สอนที่สามารถวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ได้ดี

2.2.2 รูปแบบการเรียนรู้จำแนกตามแบบความคิด

รูปแบบการเรียนรู้จำแนกตามแบบความคิดของผู้เรียนที่ได้รับความสนใจโดยทั่วไป ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้แบบคอล์บ โดยคอล์บได้อธิบายเกี่ยวกับวงจรการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ (The experiential learning cycle) ดังภาพที่ 2.1 ดังนี้ (Kolb, 1984)

ภาพที่ 2.1 วงจรการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ ตามทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ของคอล์บ

คอล์บได้กล่าวถึงวงจรการเรียนรู้ (Cycle of learning) ว่าเป็นหลักสำคัญของทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ของเขา โดยแสดงวงจรการเรียนรู้ออกเป็น 4 ขั้น ได้แก่

ขั้นที่ 1 ประสบการณ์เชิงรูปธรรม (Concrete Experience : CE) เป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์เฉพาะด้านและสัมพันธ์กับบุคคลอื่น สถานการณ์ที่พบเป็นประสบการณ์ใหม่หรือเป็นการตีความจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้น กล่าวคือ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนเรียนรู้จากความรู้สึกนึกคิดของตนเอง

ขั้นที่ 2 การสังเกตอย่างไตร่ตรอง (Reflective Observation : RO) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนสังเกตหรือเฝ้าดูประสบการณ์ที่ได้รับก่อนตัดสินโดยพิจารณาจากสิ่งแวดล้อมในหลายแง่มุม รวมถึงการค้นหาความหมายของสิ่งต่างๆ และสะท้อนประสบการณ์และประเมินค่าประสบการณ์นั้นๆ

ขั้นที่ 3 การสร้างแนวคิดนามธรรม (Abstract Conceptualization : AC) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนคิดและวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล นำไปสู่ความคิดใหม่ๆ หรือขยายความเป็นความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรม กล่าวคือผู้เรียนจะสามารถ สรุปความคิดใหม่โดยอาศัยพื้นฐานจากการสังเกตของตนเอง

ขั้นที่ 4 การทดลองปฏิบัติจริง (Active Experimentation : AE) ผู้เรียนนำแนวคิดใหม่ๆ ที่ได้วางแผนไว้แล้วไปใช้ในการปฏิบัติจริงในชั้นเรียนหรือนอกชั้นเรียนเพื่อดูผลที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ผู้เรียนอาจต้องพบปะบุคคลอื่นๆ หรือมีการเสี่ยงในการทดลองปฏิบัติจริงหรือทดลองความคิดใหม่หรือทฤษฎีใหม่ๆ

การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้เรียนต้องเรียนรู้ตามวงจรการเรียนรู้ทั้ง 4 ขั้นตอน กล่าวคือ มีประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม ตามด้วยการสังเกตและสะท้อนประสบการณ์นั้นๆ ซึ่งนำไปสู่ การสร้างความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรมและนำความคิดใหม่นั้นไปทดสอบสมมุติฐานในสถานการณ์ใหม่ ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ใหม่ยิ่งขึ้น

จากวงจรการเรียนรู้ทั้ง 4 ขั้นตอนดังกล่าว คอลัมได้กำหนดรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน ไว้เป็น 4 แบบดังนี้

1) Diverging ผู้เรียนมีความสามารถด้านประสบการณ์เชิงรูปธรรม (CE) และการสังเกต อย่างไต่ตรง (RO) ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้จะเป็นผู้ที่มองสิ่งต่างๆจากหลายแง่มุม ชอบเฝ้าดู มากกว่าลงมือทำด้วยตนเอง มีแนวโน้มในการรวบรวมข้อมูลและใช้ความคิดในการแก้ปัญหา ผู้เรียนจะ มองสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรมในหลากหลายมุมมอง การที่คอลัมเรียกผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้ ว่า “Diverging” เนื่องจากเป็นบุคคลที่ทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ใช้ความคิด เช่น การระดมสมอง เป็นต้น นอกจากนี้ยังสนใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม ข้อมูล และผู้คน เป็นบุคคลที่มีจินตนาการและอารมณ์ อ่อนไหวและชอบงานศิลปะ รวมถึงชอบทำงานกลุ่ม มีจิตใจกว้างยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

2) Assimilating ผู้เรียนมีลักษณะของการสังเกตอย่างไต่ตรง (RO) และการสร้าง แนวคิดนามธรรม (AC) ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้เห็นความสำคัญของความคิดที่มีเหตุผล มากกว่าสนใจบุคคลต่างๆ ต้องการคำอธิบายที่ชัดเจนมากกว่าโอกาสที่จะได้ปฏิบัติจริง มีความสามารถ เข้าใจข้อมูลที่หลากหลายและจัดการข้อมูลให้อยู่ในรูปแบบที่ชัดเจน จะให้ความสนใจบุคคลน้อยกว่า ความคิดหรือแนวคิดที่เป็นนามธรรม รวมถึงสนใจทฤษฎีที่มีเหตุผลมากกว่าแนวคิดที่มีพื้นฐานจากการ ปฏิบัติ ผู้เรียนจะให้ความสำคัญกับอาชีพด้านวิทยาศาสตร์และสารสนเทศ ในด้านสถานการณ์การเรียนรู้ ผู้เรียนชอบการอ่าน การบรรยาย การสำรวจรูปแบบเชิงวิเคราะห์ และชอบมีเวลาในการคิดใคร่ครวญ สิ่งต่างๆ

3) Converging ผู้เรียนมีความสามารถด้านการสร้างแนวคิดนามธรรม (AC) และการ ทดลองปฏิบัติจริง (AE) ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้สามารถแก้ปัญหาและใช้การเรียนรู้ในการ ดำเนินการแก้ปัญหา ชอบงานด้านเทคนิคและเกี่ยวข้องน้อยกว่ากับบุคคลหรือแง่มุมเกี่ยวกับบุคคล ผู้เรียนมีความสามารถในการนำทฤษฎีหรือแนวคิดไปใช้เป็นประโยชน์ในทางปฏิบัติ สามารถแก้ปัญหา และตัดสินใจได้ดี ชอบศึกษาปัญหาและงานด้านเทคนิคมากกว่าประเด็นทางสังคม มีความสามารถทาง เทคโนโลยีและความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน รวมถึงชอบการทดลองด้วยความคิดใหม่ๆ จำลองและทำงาน ด้วยการปฏิบัติจริง

4) Accommodating ผู้เรียนมีลักษณะเด่นในด้านประสบการณ์เชิงรูปธรรม (CE) และ การทดลองปฏิบัติจริง (AE) ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้ชอบการทดลองสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง ชอบ ประสบการณ์และความท้าทายใหม่ๆ และดำเนินการตามแผนการที่ได้กำหนดไว้ ในขณะที่เดียวกันมักจะ กระทำตามความรู้สึกมากกว่าทำด้วยการวิเคราะห์เหตุและผล รวมถึงมักจะไวใจผู้อื่นในด้านข้อมูล มากกว่าการวิเคราะห์ด้วยตนเอง รูปแบบการเรียนรู้นี้มีความโดดเด่นและมีประโยชน์ในบทบาทหน้าที่ที่

ต้องการการกระทำและความคิดริเริ่ม ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบนี้จะชอบทำงานเป็นทีมเพื่อแข่งขัน ผลงาน มักตั้งเป้าหมายและทำงานอย่างกระตือรือร้นด้วยวิธีการที่หลากหลายเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้นๆ

จากประเภทของรูปแบบการเรียนรู้ที่กล่าวมาข้างต้น จะพบว่ารูปแบบการเรียนรู้ของกรากาชาและไรซ์แมน จะมุ่งเน้นที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับกลุ่มเพื่อนและอาจารย์ผู้สอน พฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ความรู้สึกและสภาพแวดล้อมทางการเรียน ส่วนรูปแบบของคอล์บนั้นเน้นรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีประสบการณ์เชิงรูปธรรม การสังเกตอย่างไตร่ตรอง การสร้างแนวคิดนามธรรมและการทดลองปฏิบัติจริง

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศไทยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้พบว่า ผู้วิจัยส่วนใหญ่สนใจศึกษา รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวการตอบสนองของผู้เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ของกรากาชาและไรซ์แมน (พงษ์ศักดิ์ ปิ่นแก้ว, 2546 : 12) ทั้งนี้ เนื่องจากรูปแบบการเรียนรู้ของกรากาชาและไรซ์แมนทั้ง 6 รูปแบบ ได้รวบรวม เอารูปแบบการเรียนรู้ไว้ได้อย่างค่อนข้างจะครอบคลุมทุกรูปแบบ และแบ่งไว้อย่างชัดเจนทั้ง 6 รูปแบบ มีลักษณะที่แตกต่างกันง่ายต่อการเข้าใจ (จิรภัทร น้อยนามบุญ, 2546 : 39) จากเหตุผลข้างต้น เป็นเหตุให้ผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 แบบของกรากาชาและไรซ์แมน ได้แก่ แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน และแบบมีส่วนร่วม เป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้

2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic achievement) หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน (ไพศาล หวังพานิช, 2526 : 89) สอดคล้องกับ พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และ เพียว ยินดีสุข (2548 : 125) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอน นอกจากนั้น สุภาพร จันทศิริ (2550 : 22) สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ความสำเร็จในการที่จะพยายามเข้าถึงความรู้ ซึ่งเกิดจากองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญาและองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาแสดงออกในรูปแบบของคะแนนหรือเกรดเฉลี่ยสะสม ดังนั้นจากความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อ้างอิงตามทฤษฎีนี้ได้ว่า หมายถึง ความสำเร็จที่ได้มาจากการบวนการเรียนการสอนที่สัมพันธ์กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและองค์ประกอบด้านอื่น ทั้งนี้การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้กันทั่วไปมักอยู่ในรูปคะแนนหรือเกรดเฉลี่ยสะสมที่ได้จากโรงเรียน วิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย เนื่องจากให้ผลเป็นที่น่าเชื่อถือ และพิจารณาผลการเรียนโดยดูจากองค์ประกอบหลายด้าน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษารูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มดังกล่าว โดยวัดจากเกรดเฉลี่ยสะสม

จำนวน 5 ภาคเรียน ในรายวิชาบังคับและรายวิชาเลือก ที่กำหนดไว้ในแผนการเรียน ปีการศึกษา 2556 – 2559 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 16 รายวิชาดังนี้

ENL1001	การฟังและการพูด 1	3(2-2-5)
ENL1002	การฟังและการพูด 2	3(2-2-5)
ENL1003	กลวิธีการอ่าน	3(3-0-6)
ENL1004	การอ่านอนุเฉท	3(3-0-6)
ENL1005	ไวยากรณ์ในบริบท 1	3(3-0-6)
ENL1006	ไวยากรณ์ในบริบท 2	3(3-0-6)
ENL1007	การเขียนในชีวิตประจำวัน	3(3-0-6)
ENL2113	การฟังและการพูด 3	3(2-2-5)
ENL2311	การเขียนอนุเฉท	3(3-0-6)
ENL2401	การแปลอังกฤษ-ไทยเบื้องต้น	3(3-0-6)
ENL2402	การแปลไทย-อังกฤษเบื้องต้น	3(3-0-6)
ENL3511	วรรณคดีเบื้องต้น	3(3-0-6)
ENL3716	ภาษาอังกฤษเพื่อการสมัครงาน	3(2-2-5)
ENL3717	ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสำนักงาน	3(2-2-5)
LIN1001	ภาษาและภาษาศาสตร์	3(3-0-6)
LIN2111	ระบบเสียงภาษาอังกฤษ	3(2-2-5)

ส่วนการวัดผลและประเมินผลการศึกษาชั้น มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาได้กำหนดในหมวด 4 ของข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2551 (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 2558 : 283) ให้มีการวัดผลการศึกษาของรายวิชาหรือชุดวิชาที่ นักศึกษาลงทะเบียนภาคการศึกษาละไม่น้อยกว่า 1 ครั้ง และนักศึกษาต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนตามแผนการจัดการเรียนการสอนที่กำหนดของ รายวิชาหรือชุดวิชานั้น จึงจะมีสิทธิได้รับการวัดและการประเมินผลในรายวิชาหรือชุดวิชานั้น ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยใช้ระบบระดับคะแนนและค่าระดับคะแนนในการวัดผลและประเมินผลโดยแบ่งระดับ คะแนนเป็นอักษรแสดงผลการศึกษา 12 ระดับ ดังนี้ A, A-, B+, B, B-, C+, C, C-, D+, D, D-, และ F เว้นแต่รายวิชาหรือชุดวิชาที่กำหนดให้วัดและประเมินผลด้วยอักษร S (Satisfactory) หรือ U (Unsatisfactory) เป็นค่าระดับคะแนน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้เกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาจำนวน 5 ภาคเรียน ได้แก่ ภาคเรียนที่ 1/2556, 2/2556, 1/2557, 2/2557 และ 1/2558 และแบ่งเกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาจำนวน 5 ภาคเรียน

ออกเป็น 3 ระดับ โดยค่านึงถึงค่าระดับคะแนนของมหาวิทยาลัยที่กำหนดไว้ตั้งแต่ 1.00 – 4.00 รวมทั้งเพื่อให้สะดวกและมีความชัดเจนในการแสดงผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา ดังนี้

เกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง	1.00 - 2.00	อยู่ในระดับ อ่อน
เกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง	2.01 - 3.00	อยู่ในระดับ ปานกลาง
เกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง	3.01 ขึ้นไป	อยู่ในระดับ ดี

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยในประเทศ

ประโยชน์ คูปต์กาญจนกุล (2525) ศึกษาเรื่อง แบบการเรียนรู้ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแบบการเรียนรู้ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้ของนิสิตที่มีเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 750 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้แปลและดัดแปลง จากรูปแบบการเรียนรู้ที่สร้างโดยกรรชาและไรซ์แมน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชอบแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม แบบพึ่งพา และแบบอิสระ ตามลำดับ ไม่ชอบแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงและแบบแข่งขัน ส่วนนิสิตเพศชายและเพศหญิงมีแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา และแบบมีส่วนร่วม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับสุพัฒน์ เศรษฐคุณกุล (2536) ที่ทำการศึกษา เรื่อง แบบการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน และเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา จำแนกตามระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน จำนวน 7 แห่ง และใช้แบบวัดการเรียนรู้ของกรรชาและไรซ์แมน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนชอบแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมสูงสุด รองลงมาได้แก่แบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ และชอบแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด นอกจากนี้ยังพบอีกว่านักศึกษาที่มีระดับชั้นปี สาขาวิชาแตกต่างกัน ชอบแบบการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รวมทั้งนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ชอบแบบการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ต่อมา สุชีรา พูนสิน (2545) ได้วิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ (กศ.บป.) รุ่นที่ 14 ของสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ และเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา จำแนกตามเพศ อายุ ประสบการณ์ทำงานและคณะที่ศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษา จำนวน 317 คน ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาโครงการจัด

การศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ ชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แบบให้ความร่วมมือและแบบพึ่งพาอยู่ในระดับมาก ส่วนแบบอิสระและแข่งขัน อยู่ในระดับปานกลาง และชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงในระดับน้อย ส่วนนักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี และตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป ชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งนักศึกษาที่สังกัดคณะที่ศึกษาต่างกัน ชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในปีต่อมา จิรภัทร น้อยนามบุญ (2546) ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาภาคค่ำมหาวิทยาลัยกรุงเทพโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาภาคค่ำมหาวิทยาลัยกรุงเทพ และเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีเพศ อายุ คณะที่ศึกษา หลักสูตรที่ศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาภาคค่ำมหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 239 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามที่ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามของกรรชาและไรซ์แมน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม และแบบพึ่งพา ในระดับมากและเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบแข่งขันและแบบหลีกเลี่ยงในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนั้นนักศึกษาที่มีอายุ หลักสูตรที่ศึกษา และคณะที่ศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและแบบหลีกเลี่ยงแตกต่างกัน รวมทั้งนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระแตกต่างกัน

ในปีเดียวกัน สหัฐ แร่นาค (2546) ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 391 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสำรวจรูปแบบการเรียนรู้และแบบบันทึกผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมสูงสุด รองลงมามีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ และมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระน้อยที่สุด นอกจากนั้นนักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นนักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระกับแบบแข่งขันและรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกับแบบแข่งขันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ เรวดี โล่ห์ประเสริฐ (2546) ที่ทำการศึกษารื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรีจำนวน 440 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามวัดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา แบบคิดตนเองน้อย และแบบหลีกเลี่ยง และรูปแบบการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้

แบบหลีกเลี่ยงและแบบอิสระ ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน และแบบร่วมมือ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และวิชาภาษาไทยอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ต่อมาในปี 2549 รุ่งฟ้า กิติญาณสุนต์ (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นิสิตปริญญาตรี หลักสูตรการศึกษาบัณฑิตของคณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 234 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาจากแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ของ Grasha and Reichmann ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ มากที่สุด รองลงมาคือแบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ ส่วนนิสิตที่มีเพศต่างกันและปีที่เข้าศึกษาต่างก็มีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับการวิจัยของ ธรรมศักดิ์ โทนไทย (2552) ที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพรู มหาวิทยาลัยราชภัฏวราชนครินทร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพรู จำแนกตาม เพศ ปีการศึกษา และรุ่นที่ศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาจำนวน 272 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่พัฒนาจากรูปแบบการเรียนรู้ของกรรชาและไรช์แมน ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาได้แก่แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบร่วมมือและแบบแข่งขัน ตามลำดับ ส่วนแบบหลีกเลี่ยง น้อยที่สุด และนักศึกษาที่มีเพศ ปีการศึกษา และรุ่นที่ศึกษา แตกต่างก็มีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

นอกจากนั้น สุภาพร จันทศิริ (2550) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 312 คน และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวของ Grasha and Reichmann ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมากที่สุด รองลงมาคือรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุดรวมถึงพบว่ารูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิไลลักษณ์ ตางาม และคณะ (วิไลลักษณ์ ตางาม และคณะ, 2550) ที่พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ โดยรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและแบบแข่งขัน มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ทั้งนี้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันมีอิทธิพลเชิงลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ไค้เกอร์ (Coker, 1984) ได้ศึกษาเรื่อง แบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอน 2 แบบ ได้แก่ วิธีสอนที่ให้ผู้เรียนมีการเรียนแบบอิสระ

(Independent style learning) และการเรียนแบบพึ่งพา (Dependent style learning) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาพยาบาล 2 กลุ่ม เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบการคิด (Cognitive style learning) โดยกลุ่มแรกสอนโดยวิธีการสอนแบบพึ่งพา ส่วนกลุ่มที่สองโดยวิธีการสอนแบบอิสระ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาพยาบาลมีแบบการเรียนรู้แบบอิสระและแบบพึ่งพาในเปอร์เซ็นต์ที่เท่ากัน

ในปีต่อมา แครนสตันและแม็กกอร์ต (Cranston and McGort, 1985) ได้วิจัยเปรียบเทียบแบบการคิดกับแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาพยาบาลว่าจะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่วัดด้วยแบบการคิดฮิลล์กับกลุ่มที่วัดด้วยแบบการเรียนรู้ของกรราชาและไรซ์แมน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาพยาบาลจำนวน 60 คน โดยสุ่มเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาพยาบาลทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

พีค็อก (Peacock, 2011) ศึกษา นักศึกษาจำนวน 206 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และอาจารย์จำนวน 46 คน ที่สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในมหาวิทยาลัยฮ่องกง โดยมีสมมุติฐานการวิจัยคือ 1) นักศึกษาทุกคนมีรูปแบบการเรียนรู้ของตนเองและ 2) การสอนที่ไม่สัมพันธ์กับรูปแบบการเรียนรู้จะส่งผลกระทบต่อความล้มเหลวและความคับข้องใจในการเรียนของผู้เรียน ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์และแบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ของเรด (Reid's Perceptual Learning Style Preference Questionnaire) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้ของตนเอง และการสอนที่ไม่สัมพันธ์กับรูปแบบการเรียนรู้ ส่งผลกระทบต่อความล้มเหลวและความคับข้องใจในการเรียน

นอกจากนี้ หลาย (Lai, 2003) ได้วิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้และประเภทของบุคลิกภาพ ศึกษาและเปรียบเทียบนักศึกษาการท่องเที่ยวและการโรงแรมในประเทศไต้หวันและสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาไต้หวัน จำนวน 497 คน และนักศึกษามาเมริกกัน จำนวน 294 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ของคอล์บ (Kolb's Learning Style Inventory) และ แบบสอบถามรูปแบบบุคลิกภาพ (Personality Style Inventory) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาไต้หวันและอเมริกามีแนวโน้มที่จะเป็นผู้มีลักษณะเปิดเผยแสดงตัว (extroversion) ใช้ประสาทสัมผัส (sensing) ใช้ความรู้สึก (feeling) และตัดสินใจ (judging) อย่างไรก็ตามรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย

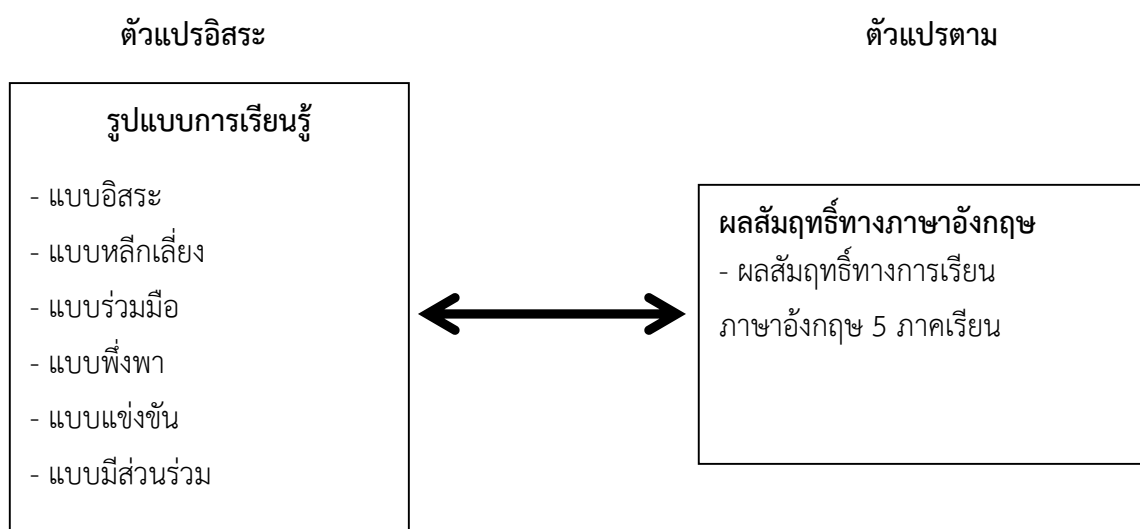
จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่า มีการศึกษารูปแบบการเรียนรู้แบบต่างๆ ของนักการศึกษาและนักจิตวิทยาหลายๆ ท่าน ซึ่งผลการวิจัยจะแสดงออกมาตามรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน หากพิจารณาผลการวิจัยที่ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของกรราชาและไรซ์แมนที่ปรากฏในประเทศไทย จะพบว่า มีผู้สนใจทำการศึกษาเป็นจำนวนมากและผลการวิจัยออกมาในรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน โดยนักศึกษาไทยส่วนใหญ่ชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม และแบบพึ่งพา อยู่ในระดับมากส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง นักศึกษาจะใช้น้อยที่สุด ดังนั้น

การศึกษารูปแบบการเรียนรู้จึงเป็นการสนับสนุนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ แม้ว่าการศึกษาดังกล่าวอาจแตกต่างกันตามทฤษฎีก็ตามแต่ผลการวิจัยระบุว่า นักศึกษามีแนวโน้มที่จะใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันและตัวแปรที่มีผลกระทบบักรูปแบบการเรียนรู้ ได้แก่ เพศ, สัญชาติ, พื้นฐานทางวัฒนธรรม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษารวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ของกรราชาและไรช์แมน (Grasha and Reichmann, 1975 : 88) ที่แบ่งรูปแบบการเรียนรู้ออกเป็น 6 แบบ ได้แก่ 1)แบบอิสระ 2)แบบหลีกเลี่ยง 3)แบบร่วมมือ 4)แบบพึ่งพา 5)แบบแข่งขัน และ 6)แบบมีส่วนร่วม และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยคำนวณคะแนนเฉลี่ยทางการเรียนภาษาอังกฤษในรายวิชาบังคับและรายวิชาเลือกรวม 5 ภาคเรียน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้จะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่เป็นประโยชน์ต่ออาจารย์ผู้สอนในการจัดสภาพการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน สร้างรูปแบบการสอนที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นรวมทั้งนำผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา มาใช้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและพัฒนาผู้เรียนต่อไป

2.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดของการวิจัย เรื่อง รูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ดังนี้

ภาพที่ 2.2 กรอบแนวคิดในการวิจัย